

Schriftlezingen: EXODUS 16, 1-15, II KORINTIERS 9,10-15

Gemeente van Jezus,

De reis van Israël door de woestijn wil ik vanmorgen vergelijken met de reis, die wij maken door de woestijn van het leven. In alle bescheidenheid, want wij zijn Israël niet. Maar toch zijn en blijven wij reisgenoten, niet alleen in de woestijn, maar ook in de slavernij en ook in het nieuwe land.

In de woestijn van het leven kleeft er veel stof aan onze voeten en vinden wij vele voetstappen in het zand. Voetstappen van medereisgenoten in het leven. Grote voetstappen van volwassenen en kleine voetstappen van de kinderen. Sommige voetstappen zijn ondiep, maar andere juist heel erg diep; dat zijn voetstappen van mensen, die een zwaar leven hebben gehad.

Er zijn voetstappen van mensen die altijd de hakken in het zand zetten, maar ook van mensen die op hun tenen lopen. Weer andere voetstappen in het zand van de woestijn zijn nauwelijks meer te zien. Ze zijn al weer voor een deel verwaait onder het zand. Het zijn de voetstappen van overleden geliefden. Je ziet ze als het ware nog gaan, maar de voetstappen vervagen.

Wie van ons zou niet met open handen staan, als er tijdens die barre tocht door de woestijn van het leven plotseling zegen op je weg komt. Zomaar uit het niets. Een blijk van liefde, een uitgestoken hand, een bemoedigend gesprek, of uitzicht in een uitzichtsloze situatie. Wie van ons zou niet met open armen de zegeningen ontvangen, die op je weg komen?

Want christenzijn heeft veel meer met je levenshouding te maken, dan met je mening. En dat vergeten we nog wel eens. Wij kunnen tot onze dood discussiëren over de vraag of dat manna nu echt uit de hemel is komen vallen, of dat het een gelijkenis is, en dat ze in werkelijkheid hun dagelijks voedsel in de natuur hebben gevonden, zoals woestijnbewoners dat gewend zijn. Maar het zou een eindeloze discussie worden.

Waar het om gaat, dat is, dat wij geloven in de zegen van God en tegelijkertijd een zegen zijn voor elkaar. Zoals wij vandaag het manna uit de hemel ontvangen, zo delen wij tegelijkertijd onze rijkdom met de armen. Werelddiakonaat heet dat. Want als we het manna eten, dan worden wij zelf het manna voor anderen. En opnieuw wordt het duidelijk, dat het in ons geloof niet gaat om meningen, maar uiteindelijk om mensen.

Er is één onvergetelijke mens, die ons voorgaat in die woestijnreis. Eén onvergetelijke mens, die in zijn houding en in zijn doen en laten God heeft laten zien, in al zijn grootheid en liefde. Jezus, de Mensenzoon, die in een paar jaar tijd de wereld voorgoed in de richting van het koninkrijk heeft gestuurd, ook al lijkt het daar niet alle dagen op.

En dat diezelfde Jezus kapot is gegaan aan de waanzin van de meningen van mensen. En dat nog te vaak mensen kapot gaan aan de waanzin van de meningen van mensen. En dat, terwijl de zegen voor het opscheppen ligt. Zouden wij dan niet met open armen die moeten ontvangen.

Er ligt zo een diepe verbondenheid tussen Jezus en zijn gemeente. Hij baant de weg door de woestijn om de zegen van God alle ruimte te geven.

Maar er ligt in die woestijn ook een andere diepe verbinding. En dat is die tussen het lijden van de mensen en het lijden van Jezus. Het is en blijft een mysterie dat wij nooit zullen begrijpen, maar we geloven het: Dat zinloos lijden dat wij ervaren en zien en meemaken, we geloven, dat dat zinloze lijden gezien is en wordt en dat God in het lijden kracht geeft.

Ik ben mij bewust, dat dat voor velen een schrale troost is, een vrome uitspraak met weinig houvast. Maar ik ken in dit leven geen ander houvast, dan dit: Dat God kracht geeft.

En dat is wat we vandaag hier in de kerk vieren: De kracht van God. Want in de woestijn van het leven zien wij ook die voetstappen, die diep afgedrukt zijn en duidelijk zichtbaar: de voetstappen van Jezus, die mensen draagt, als zij niet meer uit eigen kracht verder kunnen.

Door het manna-verhaal loopt nog een kleine rode draad, waar we ook het nodige van kunnen opsteken. En dat is het gemor van het volk. 'In de woestijn morde het gehele volk der Israëlieten tegen Mozes en Aäron.' Het is het gemor van een volk, dat teveel verlangt. De vleespotten die ze gewend waren zien zij nog voor zich. En hoe hard de leiders ook zeggen, dat deze woestijnweg de weg van God en met God is, zij blijven morren, als ontevreden schepselen.

En dat is ook de reden dat Mozes zal zeggen: Ieder neme van dit brood een hoeveelheid, genoeg voor deze dag. En neem voor je tentgenoten ook genoeg mee voor deze dag. Geef ons heden ons dagelijks brood.

De geluiden van het gemor en het verlangen naar overvloed moeten we maar meenemen naar huis vandaag en zelf een leven leven van bescheidenheid. En ik weet zelf ook: Dat is moeilijk in deze maatschappij van ons. Maar in al die overvloed die ons omringt, moeten wij vanuit ons geloof grenzen leggen want anders wordt ons christenzijn een aanfluiting.

En ook in het gemor van de mensen wordt nog eens opnieuw duidelijk, dat het niet gaat om meningen, maar om een levenshouding. Een open hart voor Gods zegen en een gul hart naar alle medemensen.

Zo trekken wij verder door de woestijn. We zijn er nog niet. En brood en wijn nemen we tot ons als teerkost voor die reis. We zijn er nog niet. De arrogantie uit de kerkgeschiedenis, dat de kerk het beloofde land zou zijn, hebben we voorgoed achter ons gelaten. We zijn er nog niet. En juist daarom is deze heilige maaltijd voor ons klaargezet: Om ons een hart onder de riem te steken. Om van een groep mensen een gemeente te vormen. Het is een maaltijd, waarin wij ervaren hoe we in het leven moeten staan. En zo relativieren we ons meningen en behoeftes, omdat God bij ons wil wonen.

Ik hoop gemeente voor ieder van ons, dat we in deze viering die blijde boodschap zullen overdenken, en ook de opdracht die we meekrijgen.

Maar zeker wens ik u toe, dat het niet nodig zal zijn, dat Jezus je draagt, maar dat we zelf de kracht hebben om naast Hem te gaan.

Maar mocht het zo zijn, dat je echt niet verder kunt, dan zal Hij ons dragen, want zo is God en zo wil Hij met ons gaan. Wij danken God, voor dit rijke evangelie. AMEN